

แนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี *

วชิรวิทย์ สุขชื่น **

คำสำคัญ : แนวทาง/ปัญหาและอุปสรรค

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สวัสดิการคนพิการ มีความสำคัญต่อชีวิตคนพิการในการเข้าถึงสิทธิบริการสวัสดิการ เช่นด้านรักษาคนพิการ ด้านการศึกษา ด้านการส่งเสริมพัฒนาอาชีพคนพิการ ด้านงบประมาณ สำหรับคนพิการ ด้านการช่วยเหลือให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีสำหรับคนพิการ ด้านรับ บริการล่ามภาษามือ คนพิการหมายถึงบุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติใช้ชีวิตประจำและการมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องเช่น การฟัง การเห็น การสื่อสาร การเรียนรู้ หรือความ บกพร่องอื่นๆจึงมีความจำเป็นที่ต้องช่วยเหลือคนพิการ (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ, 2560, ออนไลน์)

คนพิการในระดับนานาชาติมีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ” (The United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities: CRPD) ซึ่ง ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันรับรองอนุสัญญาดังกล่าว เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2551 ส่งผลให้ ประเทศไทยมีข้อผูกพันที่จะต้องส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิคนพิการอย่างทั่วถึง รวมทั้งจัดการ เลือปฏิบัติต่อคนพิการในทุกรูปแบบดั่งนั้นในเบื้องต้นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในหน่วยงานของ ภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหน่วยงานเอกชนและธุรกิจ ตลอดจนประชาชนทั่วไป จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในสาระสำคัญของอนุสัญญา

* บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง แนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการใน อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรี ไชยพินิจ เป็นอาจารย์ที่ ปรึกษา

** นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชาการจัดการงาน สาธารณะ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เพื่อมีส่วนร่วมในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และความเสมอภาคของคนพิการ (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, 2560, ออนไลน์)

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญ โดยกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 สิทธิของคนพิการได้รับการรับรองอย่างชัดเจนคือการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง ปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน มาตรา ๒๗ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครอง ตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพ ได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่ เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กร ของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม ด้านสาธารณสุข (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2560, ออนไลน์)

มาตรา 47 บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขของรัฐ

บุคคลผู้ยากไร้ย่อมมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายบัญญัติบุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตรายจากรัฐโดยไม่มีค่าใช้จ่ายมาตรา 55 รัฐต้องดำเนินการให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึงเสริมสร้างให้ประชาชนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ และป้องกันโรค และส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาภูมิปัญญาด้านการแพทย์แผนไทยให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ด้านการศึกษา

มาตรา 54 รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายรัฐต้องดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้าไปรับการศึกษาตามวรรคหนึ่งเพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนเข้ามามีส่วนในการดำเนินการด้วย

ประเทศไทยมีกฎหมายเพื่อให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงบริการสวัสดิการเพื่อคุ้มครองสิทธิคนพิการไม่ให้เลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรมเพราะเป็นคนพิการซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ตราขึ้นเพื่อกำหนดแนวทางปรับปรุงวิธีการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนสวัสดิการคนพิการและช่วยเหลืออื่นจากรัฐเพื่อให้คนพิการมีความเป็นอยู่ดีขึ้นได้รับการบริการทั่วถึง เหมาะสมเป็นธรรมทั้งด้านการรักษาคนพิการ การศึกษา ด้านการส่งเสริมพัฒนาอาชีพคนพิการ ด้านการช่วยเหลือให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีสำหรับคนพิการ (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2560, ออนไลน์)

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รวบรวมสถิติคนพิการในประเทศไทยโดยในช่วงปี พ.ศ. 2560 เปิดเผยผลการสำรวจความพิการ พ.ศ. 2560 จากการสอบถามประชากรทุกกลุ่มอายุในปี 2560 พบมีผู้พิการทั้งสิ้น จำนวน 3.7 ล้านคน หรือร้อยละ 5.5 ซึ่งเป็นผู้ที่มีลักษณะพิการอย่างน้อย 1 ใน 2 ลักษณะดังนี้ คือ เป็นประชากรที่มีความลำบากหรือปัญหาสุขภาพที่เป็นข้อจำกัดในการทำกิจกรรมร้อยละ 4.1 ประชากรที่มีลักษณะความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา มีร้อยละ 4.2 สำหรับประชากรพิการที่มีทั้งสองลักษณะ คือ มีความลำบาก ปัญหาสุขภาพ และลักษณะความบกพร่องมีร้อยละ 2.8 (1.9 ล้านคน) ร้อยละของประชากรที่พิการ

ในปี 2560 มีความแตกต่างตามลักษณะทางประชากรโดยพบว่าผู้หญิงมีร้อยละของผู้พิการสูงกว่าผู้ชายเล็กน้อย (ร้อยละ 5.7 และ 5.2 ตามลำดับ) กลุ่มผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป) มีประชากรที่พิการร้อยละ 20.6 สูงกว่าวัยอื่น ที่มีเพียงร้อยละ 0.4-3.0 เนื่องจากผู้สูงอายุ มีความลำบากหรือปัญหาสุขภาพตามวัยที่สูงขึ้น จึงถูกนับรวมเป็นความพิการประชากรพิการร้อยละ 21.2 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560, ออนไลน์)

“งานช่วยผู้พิการนี้ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าผู้พิการไม่ได้เป็นผู้อยากจะพิการ และอยากช่วยตนเอง ถ้าเราไม่ช่วยเขาให้สามารถที่จะปฏิบัติงานอะไรเพื่อชีวิตและมีเศรษฐกิจของครอบครัว หนักแก่ส่วนร่วมฉะนั้นนโยบายที่จะทำก็คือ ช่วยเขาให้ช่วยตัวเองได้ เพื่อจะให้

เขาสามารถเป็นประโยชน์ต่อสังคม” พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานแก่คณะกรรมการมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน วันศุกร์ ที่ 22 มีนาคม 2513 (มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี, 2513, ออนไลน์)

ในปัจจุบันของประเทศไทยมีแนวโน้มคนพิการเพิ่มขึ้น จากจำนวนที่เพิ่มขึ้นในอนาคตจึงควรให้ความสำคัญกับสวัสดิการคนพิการที่เหมาะสมสภาพปัญหาของคนพิการมีความแตกต่างกันหลากหลายซับซ้อน เป็นคนมีสถานะยากจนด้อยโอกาสเพราะพิการ เป็นปัญหาเรื่องสิทธิความเป็นมนุษย์ ขาดการยอมรับของสังคม คนพิการยังขาดการเหลียวแล ขาดการเอาใจใส่จากครอบครัว ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายของคนพิการ ปัญหาการขาดความรู้ของคนพิการ ปัญหาการระคายค่าใช้จ่ายในการเดินทางมารักษา ปัญหาการรอคอยที่นาน ปัญหาการขาดล่ามในการสื่อสาร ปัญหาการจัดสวัสดิการคนพิการยังไม่ทั่วถึง (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2560, ออนไลน์)

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2560 ในการจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อตอบสนองความต้องการหรือแก้ไขความเดือดร้อนของประชาชนในท้องถิ่นของตน โดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบุคลากร งบประมาณและมีอำนาจอิสระในการบริหารจัดการ ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ การวางระบบสาธารณสุขปโภคและสาธารณูปการ การจัดทำบริการและสวัสดิการสังคม ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2560, ออนไลน์)

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มีผลให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่หลักในการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชนในพื้นที่ โดยมีขอบเขตงานที่กว้างขวางขึ้น โดยความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ บทบาทของราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจะเป็นผู้สนับสนุนให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ และกำกับดูแลมากขึ้น ในขณะที่บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกลายเป็นตัวหลักในการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชนในพื้นที่ (โกวิท พวงงาม และคนอื่น ๆ, 2544, อ้างอิงใน ฅฤทัย เกตุหอม, 2555, 4)

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรูปแบบหนึ่งของการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ดำเนินการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มาตรา 66 ได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และมาตรา 67 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ประการหนึ่ง คือส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และคนพิการ และตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ในมาตรา 16 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล 31 เรื่อง และในจำนวนนี้ได้ระบุถึงหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาสอยู่ในความรับผิดชอบด้วย นอกจากนี้ ยังต้องรับถ่ายโอนงานด้านส่งเสริมคุณภาพชีวิต เช่น การส่งเสริมอาชีพ งานสวัสดิการสังคม นันทนาการการศึกษา สาธารณสุข การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด และจัดหาที่อยู่อาศัย จากหน่วยงานภาครัฐมาดำเนินการเอง ซึ่งขณะนี้บางหน่วยงานของภาครัฐได้มีการถ่ายโอนภารกิจงานบริการสาธารณะให้องค์การบริหารส่วนตำบลไปดำเนินการเองบ้างแล้ว เช่น กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ (กรมประชาสงเคราะห์เดิม, อ้างอิงใน ฦๅถๅย ๓๓๓๓, ๓)

ผู้วิจัยมีความสนใจและสงสัยที่จะศึกษาในระบบการจัดการสวัสดิการคนพิการว่ามีการจัดการอย่างไรและสนใจแนวทางการแก้ไขปัญหาสวัสดิการคนพิการมีการดำเนินการแก้ไขอย่างไรในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เพื่อเป็นความรู้แก่ผู้วิจัย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาระบบการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ปี พ.ศ. 2557-2561 2) เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรีจังหวัดปทุมธานี ปี พ.ศ. 2557-2561

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เป็นการศึกษาในเรื่องของแนวทาง ปัญหาและอุปสรรค ในการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยผู้วิจัยแบ่งผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ระดับผู้ดูแลคนพิการ เจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าฝ่ายและเจ้าหน้าที่ระดับผู้ปกครองสถานคุ้มครอง จำนวน 6 คน โดยดำเนินการคัดเลือก

ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random) เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาในการวิจัย จึงใช้วิธีการดำเนินการศึกษาจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Information Interview) ใช้การสัมภาษณ์โดยการกำหนดตัวผู้ตอบแบบเฉพาะเจาะจง เนื่องจากผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เป็นกลุ่มเป้าหมายในการที่จะได้คำตอบที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้วิจัย ผู้วิจัยพิจารณาเลือกตัวอย่างด้วยตนเองเพื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาดำเนินการสังเคราะห์ข้อมูลที่จะนำไปสู่ข้อค้นพบต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาเปรียบเทียบกันเพื่อหาความเหมือนหรือความแตกต่างกัน จากนั้นจัดเรียงเรียงลำดับความสำคัญของข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่มีการเรียงลำดับความสำคัญแล้วมาเปรียบเทียบกับงานทางวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และเอกสาร เป็นต้น ที่ผู้วิจัยได้ค้นหาเพื่อนำมาเปรียบเทียบแนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบถึงความแตกต่างของข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปเชื่อมโยงกันให้มีความชัดเจนมากขึ้น เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการศึกษาและจัดหมวดหมู่ได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเป็นข้อมูลแบบเชิงพรรณนามีรายละเอียดครบตามประเด็นที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ และจะมีการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของข้อมูลที่ได้จากเอกสารต่างๆ อย่างครบถ้วน

ผลการศึกษาและอภิปรายผล

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า

ในการศึกษาแนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี มีการจัดให้ บริการด้านปัจจัยสี่ บริการด้านสังคมสงเคราะห์ จัดทำทะเบียนประวัติผู้รับบริการ ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูล บริการด้านจิตวิทยา งานรักษาพยาบาล บริการด้านงานฟื้นฟู ศักยภาพผู้รับบริการ งานด้านชุมชนออกหน่วยเยี่ยมราษฎร ความช่วยเหลือคนพิการในเขต จังหวัดปทุมธานี ร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่นเกี่ยวกับงานด้านคนพิการ จัดเจ้าหน้าที่ดูแลความเป็นอยู่ของผู้รับบริการตลอด 24 ชั่วโมง

ด้านข้อเสนอการจัดการสวัสดิการคนพิการของเจ้าหน้าที่ ที่มีต่อผู้ปกครองสถานคุ้มครองฯ เจ้าหน้าที่ที่มีข้อเสนอแนะ เช่น มีความต้องบุคลากรประจำอาคาร มีความต้องการบุคลากรเฉพาะทาง สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นภายในอาคาร ต้องการแก้ไขปัญหาความล่าช้า *ต้องมีการแก้ไขงบประมาณเพิ่ม*

ด้านการให้บริการของสถานคุ้มครองฯสถานคุ้มครองมีการให้บริการ เช่น การจัดสวัสดิการด้านการฟื้นฟู การจัดทำแผนโปรแกรมการฟื้นฟู การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้รับบริการ การประชาสัมพันธ์ข่าวสารกิจกรรม การนำศาสตร์พระราชามาใช้ การร่วมกับจังหวัดจัดหน่วยเคลื่อน การจัดกิจกรรมสังคมสงเคราะห์

ด้านแนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดสวัสดิการผู้พิการในสถานคุ้มครองสถานคุ้มครองมีปัญหา และมีแนวทางการแก้ไขปัญหา ได้แก่ ด้านงบประมาณไม่เพียงพอ ต้องมีการแก้ไขงบประมาณเพิ่ม สถานคุ้มครองฯ ขาดบุคลากร ต้องมีการเปิดรับสมัครบุคลากรเพิ่ม ปัญหา ได้แก่ ปัญหาในการปรับสภาพคนไข้โรคจิตทำให้หายเป็นปกติได้ยาก ปัญหาญาติยังไม่พร้อมที่จะรับคนไข้ไปอุปการะ ปัญหาการทำบัตรประกันสุขภาพถ้วนหน้า ปัญหาด้านฝึกอาชีพ ปัญหาในการปรับสภาพ ปัญหาด้านสังคมของผู้รับบริการ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี มีผลการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

ณฤทัย เกตุหอม (2555) อธิบายว่า ค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบล มีผลต่อความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการ กล่าวคือ หากมีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ ณ องค์การบริหารส่วนตำบล ลดน้อยลง จะทำให้คนพิการมีความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านอายุ พบว่า หากคนพิการอายุน้อยจะมีความต้องการได้รับสวัสดิการมากกว่าคนพิการที่สูงอายุ ปัจจัยด้านการศึกษา พบว่า หากคนพิการมีการศึกษาจะมีความต้องการได้รับสวัสดิการสูงกว่า คนพิการที่ด้อยการศึกษา ปัจจัยด้านรายได้ พบว่า หากคนพิการมีรายได้สูงขึ้นจะมีผลทำให้คนพิการมีความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการลดน้อยลง ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการของคนพิการ ในเขตอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี ผู้เกี่ยวข้องควรพิจารณาลดค่าใช้จ่าย ในการใช้บริการ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบล พิจารณาถึงอายุและให้การศึกษแก่คนพิการ เพื่อให้การจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในเขตอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี เหมาะสมตรงตามความต้องการของคนพิการอย่างแท้จริงซึ่งจะส่งผลให้การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการของคนพิการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

จักรภพ ดุลศิริชัย (2556) อธิบายว่า การจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้น มี 3 ขั้นตอน คือ การขึ้นทะเบียนคนพิการ การขอรับสิทธิของคนพิการ และการใช้สิทธิของคนพิการ สำหรับประเภทการจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้น ประกอบด้วย 8 ประเภทตาม มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ปัญหาและความต้องการจะ แตกต่างกันไป ตามประเภทของการใช้สิทธิตามสวัสดิการสังคมนั้นๆ แนวทางการพัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น ได้แก่ 1) มาตรการกฎหมาย 2) กลไกในการดำเนินงาน ด้านการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ 3) การส่งเสริม และการสนับสนุนด้านงบประมาณ และบุคลากร และ 4) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารในการจัดสวัสดิการสังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา

ผลจากการศึกษาการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ปี พ.ศ. 2557-2561 ทำให้ทราบระบบการจัดการสวัสดิการคนพิการและทำให้ทราบแนวทางในการแก้ไขปัญหาสวัสดิการคนพิการ โดยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การจัดการสวัสดิการคนพิการ ด้านงบประมาณไม่เพียงพอ ต้องมีการแก้ไขงบประมาณเพิ่ม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
2. การจัดการสวัสดิการคนพิการ ขาดบุคลากร ต้องมีการเปิดรับสมัครบุคลากรเพิ่ม ให้ความสอดคล้องกับจำนวนคนพิการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
3. การจัดการสวัสดิการคนพิการ ต้องมีการแก้ไขปัญหาความล่าช้าในการปฏิบัติงาน
4. สิ่งที่เป็นปัญหาและแก้ไขไม่ได้ ในการจัดการสวัสดิการคนพิการ ได้แก่ ปัญหาในการปรับสภาพคนไข้โรคจิตทำให้หายเป็นปกติได้ยาก

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษาแนวทาง ปัญหาและอุปสรรค ในแนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ซึ่งผลการศึกษาเป็นเพียงข้อมูลส่วน

หนึ่งที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น ดังนั้น หากมีผู้ที่ศึกษาในเรื่องที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยชิ้นนี้ในการศึกษาครั้งต่อไปควรที่จะศึกษา แนวทางการจัดสวัสดิการของคนพิการ ในแต่ละสถานคุ้มครองที่แตกต่างกันออกไป มาแก้ไขปัญหาในการจัดสวัสดิการของคนพิการต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กนกวรรณ เตชนันท์. (2550). การศึกษาและประเมินกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ในโครงการออกแบบสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ทำดินแดง ราชวงศ์กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อมมหาดิน, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2560). แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2560 ค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2562 จากhttp://www.odloc.go.th/web/?page_id=114

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2560). ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญ โดยกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช2560 ค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2562, จาก<http://dep.go.th/Content/View/1369/1>

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2560). สิทธิเข้าถึงบริการสวัสดิการเพื่อคุ้มครองสิทธิคนพิการ ค้นเมื่อ 6 กุมภาพันธ์ 2562, จาก<http://dep.go.th/Home/AnnounceList/59>

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2560). ปัจจุบันของประเทศไทยมีแนวโน้มคนพิการเพิ่มขึ้น ค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2562, จาก<https://seven02.s3.amazonaws.com/2S58/1532392146.7120e0acbb92555755a2264d33dfb47.pdf>

ณฤทัย เกตุหอม. (2555). รายงานการค้นคว้าอิสระ ความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการ ในเขตอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัด

ปทุมธานี.ทวิศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2562). องค์การสหประชาชาติ. ค้นเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2562, จาก<http://www.happyhomeclinic.com/dp01opportunity.html>

นันทนา วงศ์วัฒนาเสถียร. (2545). ความพร้อมของผู้นำชุมชน ในการจัดตั้งศูนย์เอนกประสงค์ สำหรับผู้สูงอายุ. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรณิฉัย นิตโรจน์. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการพัฒนาชุมชนกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีการจัดทำแผนชุมชนพึ่งตนเองเขตวังทองหลางพระราชูปถัมภ์ของ สมเด็จพระศรีนครินทร์ทราบรมราชชนนี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (กฎหมายและการจัดการ), สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

วิธีราพร ดาวเจริญ. (2559). การเข้าถึงสวัสดิการสังคม สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในอำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิลาสินี สิทธิโสภณ. (2562). การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. ค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2562, จากhttps://www.parliament.go.th/ewtadmin/ew/elaw_parcy/ewt_dl_link.php?nid=1741&filename=index

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. (2560). สวัสดิการ ค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2562, จาก <http://ftiweb.off.fti.or.th/intranet/file/banner/welfare.pdf>

สมคิด บางโม. (2540). องค์การ และการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิทย์พัฒน์.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2561). การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ค้นเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2562, จากhttps://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/download/article/article_20180531155204.pdf

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2560). คนพิการ ในระดับ
นานาชาติ มีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ. ค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์
2562, จาก<http://dep.go.th/Content/View/1904/1>

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2560). ได้รวบรวมสถิติคนพิการในประเทศไทย โดยในช่วงปี พ.ศ.
2560. ค้นเมื่อ 7 กุมภาพันธ์ 2562, จาก[http://www.nso.go.th/sites/2014
/Pages/News/2561/N04-12-61-1.aspx](http://www.nso.go.th/sites/2014/ Pages/News/2561/N04-12-61-1.aspx)

สุริยันต์ สุวรรณราช. (2548). การมีส่วนร่วมของประชาชน ในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขต
พื้นที่ภาคกลางของประเทศไทย: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.